

Şairin Ölümü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Mart 2017

Karınca adımlarının kalemin müridiyim için aslı bir de karınca kararınca yaşamaya dair bir günce özlemiyle... Hanidir uzağında kala kalmışlığım biraz da seyrinde bedelsizliğim iken nifak sokan mutlulukla aramın açılmasına vesile.

Kan revan cümlelerin telaşı aslında tüm olup biten hanidir hicap yüklü ve farkına varmaya dair iken eremediğim bir rakımda konuşlu olmayı tahayyül ettiğim.

Sırasız gidişleri sırasız vakitlerin de sıradan yalnızlığı.

Gölgeler kaydıkça eksenden; zaman eksildikçe bir de detaylara takılmanın hicvi tüm gerçekçiliğini hayatın asırlara kaymış bir kelim ile asılsız bir gidişat iken yine yarınların amaçsız salınımı.

Kuş bakışı seyrindeyim: kâh kanayan iç yarası şehrin kâh bir şiirde aldatılmışlığı şairin.

Gün düne dair zira geceye çoktan erdik. An ise çoktan yarına bir buse kondururken bir de amansızlığı şu zehir zemberek yalnızlığın kâh yalıtılmış bir gerçek kâh son tufanda o yanık kelim edindiğime nispet eremediğim bir yakada cürüm yüklü şehrin isyanları hanidir hazan iken vazgeçilmezim.

Aryalarını duyuyorum ölümlü kadınların. Andıkça sevdalarını kayıp kıtaların bir de aradıkça Mevlasına kavuşan yangınlardan muzdarip aşkın rakımsız yolculuğu bir de müptela olmuş iken gizemin titrek sesinde; yarınların asla müdahil edilmeyeceği dünlerin de yâd edilesi hatrasına sahip çıkmak adına.

Debdebeli bir yok oluş olmalı oysa ve hazin bir tören eşlik etmeli şairin şiirlerde ölümüne tanık iken dizeler.

Dizlerime yatan şiirin başını okşuyorum beklerken başımın okşanası gerginliğine bir redif misali sahip çıkmışken çatık kaşlı kelimelerin acısını dindirmeye dair.

Yaftalanmış belki de.

Bir kulpu kırık özlemin çağrısı mı?

Sorular nasıl da tynetsiz ve sitemkâr bir yakarış hâsıl olan hayli de debdebeli bir var oluş kaygısı sinede kayıtlı ve sıra dışılığın tezahürüne göz kırpan bir ceylan kıvraklığında.

Adlar göreceli; sonlar hepten başlangıç özür lü bir de infilak eden beylik cümlelere kondurduğum imgeler üstelik her yanımdan çekiştiren adsız kahramanların lav edildiği boyutsuzluğun savaşı.

Kara kaplı defterin kayıp kurşun askerleri üstelik belirsizliğe tüneyen; belirgin bir lehçeyi susturan; zamansız bir kabulleniş yüreğ in iksiri...

Demediklerime hezeyan yükleyip; dediklerime sahip çıkıp bir de denenlere göz yumup sustuğ um göreceli sağanaklar.

Bir elimde kırık bir zincir ve dumura uğrayan insanoğ lu iken tekil hüviyetinin sırrına vakıf olunası ve bir elimde destursuz bir önyargı hani dünden seğ irten; hani güne odaklı; hani yarını son bilen belki de sonu başlangıç ya da başı kayıp bir hikâyeden çıkıp da yola ermeyi dilediğ imiz hangi mecra ise tüm kayıtsızlığımızı pelesenk yapmışken kayıt dışı verilerin bir sunum teşkil ettiğ i lakin vurdumduymaz bir hakkaniyet münazarası iken yetim düşmüş lüğ ün şarkısı...

Bir ileri iki geri imgelerin kaykılmış istihbaratı üstelik bir tümceyi diğ erine mimleyen bir telaş hâsıl olan.

Zamansız ve arsız bir sükût mu da yâd edilesi yoksa yorgan döş ek mi tüm kayıp kahramanları yalıtılmış lığ ın zehrine panzehir iken beklenti yüklü yarınların müridi bir kelamı sahiplenmek kadar hayra yorduğ um o ikbalin devingen nüansında bir rütbeyi sökmek yerinden ve aş k gibi yorgun bir ibareyi kayıt altına almak yine her faninin izdüş ümü iken yarından sonra bir ümidi teslim ederken aş kın bağ rında nasıl da noksan iken insanın hegemonyası...

Zamansız telaşların üstünü örtüyor mahrem kaygılar hatta hicabı yükünde yıkanmakla eş değ er kanıksanası bir tevekkülü de mimlemiş ken yüreğ e.

Batılında onca gizemin, savruk düş lerin can kaybı yine ölümü ş iirden olacak ş airin.

Detayların hoyrat yalnız lığ ı; sitemlerin cüreti ve yine diyebilmek eskiyen ve epriyen bir tantana iken yüreğ in aradığ ı sükût.

Bir kaydıraktayım hanidir: Debdebeli ölümlerin zikrinde onca kayıp fikir. Hüzün konağ ımda yangın var, amansız düş lerimin de kayıp mizacı yine bir bir edindiğ im varlığ ın hezimet iken ç öken ansızın.

Aş ka ikrar yükleyen yüreğ i de banan hüz ne hatta kılcalı hükümsüzlüğ ün; yorgun feryadı densiz cümlelerde konaklamak kadar asil bir hüzün iken bir edimde kopup da gelen derinden bir de sağ altan gök kubbenin rahmeti yine indinde aş ka rahmet yüklemenin ötesinde savruk bir nota nezdinde edindiğ im her kayıp hece.

Örtüyorum üzerini usulca ve ilişiyorum pervazına gök kubbenin. Adımladığım hüznle yıkanmış oysa şehir, damarlarımda redif, hezeyanlarımda ise kayıp aşklarım hanidir işkillendiğim; hanidir yoksun kılındığım ve debdebeli bir ölümü de mihrap belleyip ansızın çıkıp gelen dünden o kurşun askerlerim.

Hanidir bir nota kadar da tıknefes o usulsüz aşklar, rüşünü ispatlamış bir çocuk olmayı dilediğim bir de dillendirdiğim ve korunaklı dünyaların da kapalı kapısından sızan bir sızı yine serildiğim rahlede boş bir sayfa iken niyazında kalemin bir de edindiğim yine de körelmeyi beceremediğim hoyrat bir fırtına şu tekdüze yalnızlık ve ıslah olmaz bir şarkı tadında: kâh fıtratıma yüklediğim kâh yüksündüğüm kâh sivrildiğim kâh eridiğim gözyaşı...

Uzak heyecanları meşrep edinen ahkâmların sırtan tahakkümlerine yüklenen gece.

Kayıp kıtaların coğrafya bellediği hüzn.

Damlayan kanımın hegemonyasındaki onca bakteri.

Gönülsüz bir rütbe mi yoksa yalnızlığın hezeyan yüklü feryadı?

Bir de kanıksananlara ekli sefil cümleler cumhuriyeti.

Adı Irak yüreği kayıp nefesi ise bir dirhem eylem bin ayıp örter misali.

Ve pişkin sıfatların da tekelinde insanlık. Yordanası cümlesiz hikâyelerin doğmamış kahramanları iken kalemin nazıyla yıkanan şu boş sayfa ve börtü böcek dahi yuvasına çekilmişken hanidir şapşal bir imgenin peşinde bir redif cüretinde iken yoksun kılındığım ama varlığımın hiçliğine duyduğum minnet yine aşkın tekelinde bir zafiyetmişçesine çetrefilli sevdaların mağduriyeti ve bir bir eklediğim şarkılar kulağın en muteber tınısına vakıf iken sessiz bir geceyi mesken eylemiş aşkı da cefa ve sefasını sürdüğüm hürriyetim bir bozkırın gölgesine sığınan güneş kadar da sıra dışı ve çarpıcı bir yürek sesi iken yine edindiğime duyduğum şükürü gizleyemezken ulu orta.